

Pohřební rozloučení – Jiří Kabíček

Zlín, 24. 9. 2016 v 11:00

Pokoj vám a hojnost útěchy od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Milá zarmoucená rodino, milí přítomní, sestry a bratři,

přišli jsme se dnes rozloučit s milým Jiřím Kabíčkem, s vaším tatínkem, bratrem, švagrem, dědečkem, strýčkem, s naším bývalým vzácným farářem, kolegou, přítelem a bratrem ve víře, s věrným Kristovým služebníkem.

Ale díky milostivému Hospodinu, a díky Pánu Ježíši, kterému Jiří celý život věřil a sloužil, můžeme se s ním dnes rozloučit s vděčností, nadějí i radostí naší víry. Můžeme Jiřího vyprovodit na cestě naděje v Kristu, na které je už před námi.

Ze **Ž 34**, který měl Jiří rád a který ho vystihuje, slyšíme: ***Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od všeho, čeho jsem se lekal. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí.... Hospodin vykoupí duše svých služebníků, nikdo z těch, kteří se k němu utíkají, vinu neponese.***

P: 198

Představení far. O. Titěry, člena synodní rady – prosba o modlitbu a následně slovo za ČCE

Modlitba: O. Titěra

Slovo za ČCE: O Titěra

Za zlínskou ekuménu: Z. Kovalčík

ECHO: Žalm 23

Ohlédnutí za J. Kabíčkem

Každý z nás si dovede Jiřího Kabíčka vybavit a připomenout – laskavého, přejného, velkorysého, usměvavého čiperného muže. Vzdělaného teologa, a přitom prostého křesťana a nekomplikovaného kazatele. Člověka, který se snažil všechno a každého nahlížet z té lepší a nejlepší stránky a ve všem hledal naději.

Jiří vystudoval klasické gymnázium v Brně. To mu dalo pak dobrý základ pro studium na teologii. V 17,5 letech - v septimě odešel do Prahy studovat Komenského teologickou fakultu, dálkově si pak dodělával večerně

maturitu na akademickém gymnáziu. Často vzpomínal, jak to bylo náročné. Jiří vzpomínal, že jeho i bratra Luboše velmi ovlivnil Viktor Hájek, který byl tehdy farářem v Brně. K němu chodili do sdružení mládeže. Bratři Kabíčkové prý ale neměli odvahu jít na teologii, protože by nedokázali kázat tak, jak kázal Viktor Hájek. Když pak ale přijel do mládeže Miloslav Heryán, farář pro mládež a s pěti z nich ještě po mládeži mluvil o studiu teologie a že by se na to hodili, oni to považovali za *vocatio interna* - Boží povolání. Pak také bylo pro Jiřího a Luboše důležité, že je Ctirad Novák pozval do biblického kroužku, kam začali chodit a který si vedla mládež sama společně s vikáři. Tam si zamilovali bibli a vydrželo jim to na celý život. Scházeli se později se skupinou asi 6 farářů, kde společně probírali kázání a živé otázky církve a společnosti.

Jiří ale taky rád a velmi dobře hrál ping pong, volejbal, šachy, vyrážel s mládeží na čundry.

Začal jako vikář u Václava Kejře v Novém Městě na Moravě. Tam se poznali s Milenou. Pak byl 15 farářem v Klášteře nad Dědinou, kde se jim narodily tři dcery Daniela, Lia a Jana. Pak působil od r.1978 celkem 28 let tady ve Zlíně. Kromě sborové práce se Jiří věnoval vikářům na vikariátu, vyučoval praktickou znalost Písma na Církevní konzervatoři v Kroměříži, věnoval se taky kazatelskému doškolování jáhnů. Pracoval v SV VMS.

Jiří stejně jako bratr Luboš žil pro farářskou práci a v jejich životě a službě jim byly velkou podporou jejich manželky. Jiří žil pro církev a pro sbor a sbor byl jeho rodinou, což mu velmi pomáhalo po smrti Mileny. Často říkal, jak je za společenství sboru vděčný. Jeho sousekka, která bydlela v bytě pod ním a byla stejně stará, se prý často divila: "Kam vy pane Kabíček pořád chodíte? Já jsem pořád sama doma" A on jí říkal, že chodí na biblickou hodinu, do kostela, pak že chodí navštěvovat ty, co mají narozeniny, nebo jde navštívit někoho do nemocnice.

Vzpomínám, jak mi vloni říkal, že je to zvláštní, že v poslední době už potřetí navštívil někoho jako poslední. Ale on se vždycky s nimi modlil a předtím jim citoval žalm 23 Hospodin je můj pastýř. Jiří vícekrát s takovou svou přímočarostí, která se netrápí věcmi okolo a jde za tím, co je třeba, navštívil někoho, kam já jsem buď neměl čas zajít anebo jsem se zdráhal z ohledů na dotyčného. On se nezdráhal. Uslyšel, že je někdo v nemocnici a šel. Jednou přiznával, že když navštívil jednu sestru, bylo tam tolik pohybu okolo, že se nedokázal s ní pomodlit, ale „řekl jsem to nějak volně v řeči, to jo...“.

Nyní chci přechyst, jak na Jiřího vzpomíná ses. Drahomíra Havlíčková, bývalá kurátorka sboru v Klášteře nad Dědinou:

Nastoupil do farářské služby ve sboru v Klášteře nad Dědinou po br. faráři Janu Šimsovi v roce 1963 a působil zde 15 let. Mladý farář z města přišel do vesnického sboru, kam náleželo cca 16 obcí. Jeho služba nebyla vůbec jednoduchá zvláště v tehdejší totalitní době. Ale on našel vždy cestu, jak vyučovat náboženství, jak povzbudit mládež anebo jak navázat hovor i s lidmi mimo církev. Se svoji ženou Milou byli prostě skvělý tým. Fara byla domem otevřených dveří. Ještě v duchodovém věku nás potěšoval svým kázáním, když téměř každé léto přijížděl i s rodinami svých dcer, které se zde narodily. Byl pro mne (a jistě ne jen pro mne) velkým vzorem ve své upřímnosti a opravdovosti ve všem co dělal, mluvil i kázal. Jsme vděční Pánu Bohu, že jsme mohli naše mladá léta prožívat v jejich blízkosti.

Mohli bychom dlouho pokračovat vzpomínkami na Jiřího, vzpomínkami mnohých z vás. Pro řadu z vás Jiří znamenal něco víc osobně.

Pro mě byl Jiří jedním z lidí, křesťanů a farářů, kteří mě ovlivnili. Měl mě opravdu rád, přál mi, snažil se mi vždy ochotně pomoci, když jsem ho požádal. Necítil jsem od něj žádný náznak rivality anebo kritičnosti staršího a zkušenějšího. Byl opravdu rád, že jsem přišel po něm do zlínského sboru. To bylo něco vzácného, mít takovouto přejnou oporu v zádech. Takového spolupracovníka. Jiří byl i mně a mezi námi ve sboru a v seniorátu takovou orientační

postavou, teologickou oporou a korekcí, určitým vzorem. Teď nám bude i v tom scházet.

Jiřímu moc scházela manželka Míla. Ale dokázal o tom mluvit a byl vděčný, že byla místa, kde o tom mohl mluvit. Byl v tom lidský. A taky v tom nám byl svědkem, jak silný a živý může být manželský vztah a láska mezi manželi ještě dlouho po smrti jednoho. Dneska se mluví o tom, že mají-li spolu manželé žít třicet a více let, že je to příliš dlouho, aby vzájemná láska a zájem a komunikace vydržely. Že je pochopitelné, když nevydrží nebo si každý najde po létech jiného. Ale Jiří a jeho vztah k manželce tolik let až za hrob, svědčí o něčem jiném.

A taky se mi líbilo a zdálo dobré, jakým dokázal být dědečkem. Jak pěkně a se zájmem mluvil o svých vnucích. A když mi říkal, co komu napsal k nějaké životní příležitosti. Ještě na konci srpna t.r. napsal např. v přání svému vnukovi Benjaminovi k jeho 14. narozeninám: *Mělo to na mě velký vliv – totiž páteční sdružení mládeže, seznámil jsem se tam s biblí a tak se pomalu rodilo mé odhodlání jít studovat bohosloví a stát se farářem. Měl jsem a mám toto povolání rád, nikdy jsem se v něm nenudil a vždy jsem prožíval radost, že mohu dělat to, co mě baví. Přeju Ti, aby sis vybral také něco, co by Tě bavilo a z čeho bys měl radost.*

A v červenci t.r. napsal přání k 21. narozeninám vnučce Abigail: *Přemýšlel jsem co bych Ti měl z bible*

připomenout a nakonec jsem přišel na slovo, které je napsáno v epistoletě k Židům v 11,1, kde v kralickém znění je napsáno: Víra pak jest nadějných věcí podstata a důvod neviditelných. V ekumenickém překlad: Věřit Bohu znamená spolehnout se na to v co doufáme a být si jist tím co nevidíme. Studuješ nyní na přírodovědecké fakultě a svým rozumem odhaluješ zákonitosti přírody, které vedou člověka i nevěřícího k údivu. O Komenském se traduje, že se setkal s velkým filosofem Descartem, pro kterého byl rozum vším, alfou i omegou. Komenský mu řekl, že rozum je velký Boží dar, ale když se člověk narodí rozum se pomalu vyvíjí, aby před závěrem života ochaboval. Víra v Boha však může člověka držet i ve chvílích kdy náš rozum kolabuje. Pěkně je to vyjádřeno v uvedeném verši. Víra má co činit s nadějí bez které se náš život neobejde a víra je něco co počítá s láskou, kterou také nevidím, ale kterou smíme vděčně okoušet. Přeji Ti abys byla úspěšná ve studiu na přírodních vědách a aby ses těšila vírou v Boha, která odkrývá tajemství života i vesmíru.

Tak měl dědeček Jiří rád osobně každého z vás svých vnuků. Tak mu na vás záleželo. Takový dědeček bych chtěl jednou být.

Jiřího taky vystihuje příhoda z jeho posledních dní. Když už byl hodně vyčerpaný náhlými zdravotními komplikacemi, měl drobnou kolizi s autem. Byl z toho velmi rozrušený,

nicméně ještě v tomto stavu napsal pochvalu na policisty s tím, že pomáhat a chránit nemají na autech zbytečně.

Jiří odešel nečekaně náhle. Ještě před dvěma měsíci tady naposledy kázal a vedl bohoslužby. Jako když padne bojovník uprostřed boje. Jiří, ač věkem dávno penzista, nás ve skutečnosti opustil, dá se říct, z aktivního života a služby. Trochu jako Henoch, který chodil s Bohem, a najednou ho nebylo. Ale nebyl v těch posledních chvílích sám. Měl kolem sebe lidi z rodiny i sboru, tak jako celý život. Za to jsme vděční. A představte si, že Jiří slyšel poslední kázání zprostředkovaně od třináctiletého Matyáše Moravetze, když ho přišli s Ester navštívit do nemocnice tu poslední neděli. Tehdy Matyáš Jiřímu vyřídil, co sám právě v kázání slyšel. Jiří byl ušetřen delšího strádání a odkázanosti na péči druhých.

Když jsem tak přemýšlel, jaké první čtení z Písma s ohledem na Jiřího zvolit, přicházela mi na mysl slova o lásce, o té agapé, jak o ní píše apoštol Pavel v 1 K 13. Vždyť když člověk slyší „**láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domyšlivá,.. nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit... nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy**“ jakoby tu lásku znal taky přes Jiřího Kabíčka. A my víme a věříme, že takhle láska má skvělou naději.

Ale nechme nyní zaznít jiné svědectví o této lásce z **1 J 4,9-10. 16-18 Kral.**

P: zpívejme p. 189 B shromáždění zpívá sloky 1. + 3.,
ECHO sloky 2. + 4.

Kázání: J 11,23-26

Milý Luboši, milá Danko, Lio a Jano, milá rodino, milí
bratři a sestry,

nejstarší dcera Jiřího Danka objevila tahle Ježíšova slova na
pohlednici v tatínkově bytě. Prý na ní vykoukla, když už
měla o tatínka strach. I já jsem hledal v Bibli slovo, které by
bylo tím nejlepším a nejuvštějnějším pro toto rozloučení
s Jiřím Kabíčkem. Bylo to neskonné. Ale nakonec mě to
hledání jaksi přivedlo zpět k tomuto Ježíšovu slovu.
Všechny jiné možnosti jakoby se měly podřídít tomuto
Ježíšovu výroku:

***Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby umřel,
bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.
Věříš tomu?***

To znamená, že už přišel na svět, byl mezi námi, ten který
sám je vzkříšení a život. Ten, který sám dává z mrtvých
vstát k životu novému a věčnému. Už byl tady, promluvil,
zanechal své svědectví, že je vzkříšení a život.

To říká ten, v němž je láska, protože v něm Otec poslal
svého syna, abychom skrze něho měli život. Skrze jeho

lásku, která je přinejmenším stejně skutečná a
nepochopitelná, jako všechno zlo a utrpení na tomto světě.
To Jiří častěji v poslední době zdůrazňoval: že **není jen
absurdita zla a utrpení, je taky absurdita lásky a dobra.
A ta je větší a mocnější.**

Věříš tomu? Ptá se Ježíš, nejen Marty v tom příběhu.
Jiří tomu věřil. Kázal to celý život až do konce. S tou
jakousi až dětskou, prostou, upřímnou radostnou důvěrou až
jistotou. Mnozí si ho přitom dokážeme vybavit jako toho
bezelstného, nekomplikovaného svědka této víry, která má
v centru Ježíše Krista.

Ne, že by o tuto radostnou důvěru a nadějnou jistotu
v Kristu nemusel zápasit a nezápasil. Vždyť člověk, jak
říkával, prochází výšinami i hlubinami víry. Kdo mu byl
blíž, dozvěděl se od něj i to, že o tuhle víru musí člověk
zápasit. I když navenek vypadá, že ji má až dětsky jasnou a
skálopevnou. Jiří musel dost zápasit se stářím a pocitem
samoty. Dokázal o tom ale mluvit a sdílet se. Zřejmě
nejtěžším zápasem této víry prošel, když ztratil manželku
Mílu. A když pak musel žít víc jak dvacet let tady bez ní.

Ale Jiří nám byl taky svědkem toho, jak je Ježíš
Kristus skutečně vzkříšením a životem člověku, který mu
dá a znovu dává svou víru. Už teď, v tomto životě a čase,
jak zvedá věřícího ze smrti do života, který pramení z Něj.
Jak nepochopitelnost Boží lásky přemáhá nepochopitelnost
zla a trápení.

V modlitebním společenství jsme jednou mluvili o tom, jak to, že se některým lidem tak dobře daří a jiní mají tak těžký život. Říkal jsem, že bych se na to jednou rád zeptal Pána Boha. A on taky řekl: že se jednou chce zeptat Pána Boha, proč ta jeho manželka musela umřít tak brzy. Ale taky říkal, že když byl tak zasažen ztrátou manželky a musel kázat evangelium o vzkříšení, že mu to kupodivu nějak nově šlo, že mu lidi říkali, že je to věrohodné, že mu to věří - takže Pán Bůh dokáže použít i to zlé k něčemu dobrému, i tu bolest smrti ke zvěstování naděje zmrtvýchvstání a života.

Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.

... ***bude žít.*** Jestli v to věříme, u koho bychom si měli být jistější, že bude žít, než u toho dobrého Jiřího, že? Jiří Kabíček, ten má nebe jisté, ale co já? – může nás napadnout. Ale Jiří právě byl svědkem toho, že spasení můžeme být a budeme jedině z milosti skrze víru. Jen skrze tu lásku, kterou si Bůh zamiloval nás, ne my jeho.... Byl svědkem, že Bůh si nás takto zamiloval... a že naplněním té lásky je ta radostná důvěra, v níž se nemusíme bát posledního soudu: jak jsme to slyšeli z 1. Listu Janova: ***V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on,*** rozumějme Ježíš Kristus, ***takoví jsme i my v tomto světě.*** V čem může spočívat ta naše plná jistota, která nás zbavuje strachu, vzhledem ke dni, kdy bude posouzen všechn náš život, zřejmý i skrytý, všechny

naše skutky? Ne v naší zbožnosti, v našich dobrých skutcích, ne v tom, nakolik jsme zvládli životní zkoušky. Ale ani v tom, nakolik jsme si my zamilovali Boha a nakolik jsme se mu líbili. Ale nakonec ani v naší příslušnosti k církvi, natož pak k nějakému dobrému evangelickému rodu, nespočívá tahle jistota pro den soudu. Jen a jedině v lásce Boží ke každému z nás. V té lásce, která se ukázala v tom, ***že Bůh poslal na svět svého jediného syna, abychom skrze něho měli život*** z milosti. V té lásce: ***ne, že my jsme si zamilovali Boha, ale že Bůh si zamiloval nás a poslal svého syna jako obět' smíření za naše hříchy.***

Proto i ten laskavý a věrný Kristův služebník Jiří, který nám svým slovem i životem pomáhal poznat lásku, kterou má Bůh k nám – stejně jako ten, kdo se trápí, že Pána Boha a někoho nedokázal milovat dost, a má proto strach z Božího soudu – Jiří, stejně jako každý z nás, může mít tu plnou jistotu pro den soudu jen z té lásky Boží k nám. Jen z té milosti. Jen z té oběti Boží syna pro smíření našich hříchů. A jen v důvěře v toho, který se už tady mezi námi vyslovil: ***Já jsem vzkříšení i život....***

Jiří tady ještě přesně před dvěma měsíci naposledy kázal právě na tento text z 1 J 4. Jiří v něm pověděl: ***Tudy vede cesta ke svobodě, ve které je člověk naplněn láskou a pak už nemyslí jen na sebe sama a vítězí nad strachem každého druhu... Bratři a sestry, je mnoho lidí dnes, kteří jsou spoutáni strachem a nenávistí. Je mnoho lidí zahořklých a***

zklamaných, kteří vyhlížejí budoucnost s obavami... Evangelium o Boží lásce k člověku, která strpěla kříž, ale zvítězila třetího dne při vzkříšení nám tento strach odnímá. Proto přece přicházíme do našich shromáždění, abychom se znova učili tomu věřit, že láska dokonalá, láska Kristova ven vyhánil bázeň. Tak dosahuje Boží láska svého cíle, dává nám plnou jistotu pro den soudu. Náš život bude hodnotit ten, kdo nás zná lépe, než my známe sami sebe, kdo nám rozumí zevnitř. Ale právě tato jistota nás o to víc zavazuje, abychom nezklamali důvěru toho, který nás tak zamiloval, že se za nás obětoval, abychom život měli a hojně jej měli.

Tak končilo poslední kázání Jiřího Kabíčka. Pro tu plnou jistotu použil apoštol víceznačného slova parresia. Znamená svobodu slova, upřímnost a radostnou důvěru. A právě tahle parresia z Jiřího kázání promlouvala. Ta smělá radostná důvěra. Vzhledem ke dni soudu. Ale taky pro dny vezdejší, o nichž nevíme nikdo, kolik jich máme před sebou, ani Jiří to netušil.

Myslím, že by byl Jiří rád, kdyby tu na jeho pohřbu zněla tahle radostná důvěra, kterou měl. Ta důvěra, která ven vyhánil jakýkoli strach i smutek a zármutek. Věřím, že by si to Jiří přál, aby tady dnes i pro další dny zazářila a zavládla ta láska Boží k nám v Kristu Ježíši. Aby to rozloučení s ním bylo shromážděním naděje, kterou máme v tom, který říká: ***Já jsem vzkříšení a život....***Amen.

P: 523

Modlitba:

Hospodine, nebeský Otče náš,

děkujeme Ti a chválíme Tě za lásku, život a naději, které jsi nám poslal a odhalil v Ježíši, svém Synu.

Děkujeme Ti, že ještě i tady a právě tady smíme věřit, že Ježíš živ jest a my s ním.

Že On je vzkříšení a život, pro každého, kdo mu důvěruje.

Děkujeme Ti za Jiřího Kabíčka, který se snažil mezi námi a s námi žít ke Tvému obrazu, za jeho upřímnou lásku a víru, za jeho oddanou službu Tvému slovu a Tvé církvi, každému jednotlivému potřebnému člověku.

Pane, prosíme, pomáhej nám skutečně věřit, že Ty své věrné zachováš a své služebníky, jakým byl Jiří, dovedeš až k tomu stolu v království svého Otce, kde s nimi budeš pít kalich nový.

Pomáhej nám a všem, kteří to potřebují, věřit plněji, celeji ve tvou lásku k nám, a tak přemáhat a ven vyháňet všechen strach, o sebe, o naše děti a blízké, o život v dalších dnech, o naši budoucnost.

Za všech příhod našeho žití, dej nám věřit tobě, Pane a Příteli, dopřej nám své síly.

Prosíme tě za každého, kdo se ocitl na dně svých sil, ztratil nějak sám sebe a bolestně se hledá, koho opouští víra a síla žít. Pane Ježíši, staň se takovým vzkříšením a životem!

Prosíme tě za ty Tvé služebníky, které ve stáří a úbytku sil zmáhají pochybnosti a třeba právě jejich víra v těla z mrtvých vzkříšení je nalomená. Pane, staň se jim vzkříšením a životem.

Naplň víru, kterou Jiří v tebe měl a kterou kázal, víru ve Tvou bohatou milost, víru, že Ty jsi vzkříšení a život, a proto smrt a rozloučení už nejsou definitivní.

Buď světlem zarmoucené rodině a všem všelijak zarmouceným. Projev se, Pane, jako vzkříšení a život nový v jejich životech.

Chceme odevzdat všechny naše milé a drahé, naše bolesti, všechna zranění, všechny naše nejistoty a pochybnosti, všechnu naši bezmoc a strach, sami sebe do Tvé dokonalé lásky,

když se ještě tvými slovy modlíme: **Otče náš**

Oznámení:

1. K organizaci závěru
2. Rodina a sbor zve všechny k pohoštění v malém sále a vestibulu – bude ho dost pro všechny – prokažte Jiřímu a jeho rodině poctu a zdržte se a pojezte, určitě se zvládneme vystřídat všichni – Jiří by byl jistě rád, že jeho rozloučení je taková příležitost k setkání
3. Děti a mládež mohou mít svůj prostor k občerstvení i setkání v klubovně na faře.
4. Sbírkka bude použita podle rozhodnutí staršovstva na dobré účely ve sboru a pomoc potřebným
5. Teď ECHO
- 6.

ECHO: The Lord bless you and keep you (John Rutter).

Rozloučení

O každém z nás platí: prach jsi a v prach se navrátíš. Ale můžeme se potěšovat slovy apoštola Pavla z 1. Tes 4. kapitoly: ***Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.... A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.***

Požehnání:

A Pán Bůh všemohoucí, Pán v životě i smrti, dej vám své potěšení. Setři každou slzu s očí vašich a dej vám svůj pokoj, který převyšuje všechn rozum lidský.

P: 383

Nyní se všichni shromáždíme na schodech před kostelem, kde toto rozloučení ukončíme. Prosím vás o trpělivost, naši presbyteri vám organizačně pomohou to klidně zvládnout. Nebojte, počkáme na vás. Chcete-li přispět do ohlášené sbírky, můžete cestou do košíků. Za vaše dary děkujeme.

Venku

Prastaré vyznání křesťanské církve, které až dodnes vyznávají všichni křesťané bez rozdílu, začíná slovy „**Věřím v Boha, Otce všemohoucího...**“, a proto smí toto vyznání končit slovy „**Věřím život věčný**“.

Proto se loučíme nyní s Jiřím Kabíčkem **výhledem k zemi živých**, k té nové zemi, kde Bůh setře každou slzu s očí, a kde už smrti nebude, ani žalu, ani nářku ani bolesti už nebude.

Tobě, Pane, **odevzdáváme** Jiřího Kabíčka, s vírou ve Tvou lásku, v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný, a v naději setkání tváří v tvář.

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Pokoj Kristův se všemi námi. Amen.